

1

สายฝนที่พรำลงมาค่อนข้างหนักขึ้นทุกขณะนั้น ทำให้บุปผชาติเหลียวไปรอบ ๆ บริเวณที่ยืนอยู่ ก่อนที่จะตัดสินใจก้าวเข้าไปในร้านอาหารที่ค่อนข้างดีตรงที่เธอยืนอยู่ใกล้ที่สุดในทันที ในร้านค่อนข้างกว้างขวาง มีโต๊ะว่างอยู่หลายชุด เธอตัดสินใจเลือกโต๊ะที่อยู่ทางด้านหน้าของร้าน เพื่อที่จะมองดูรถซึ่งจอดอยู่ในที่ซึ่งให้จอดได้ และอยู่ริมฟุตบาทได้บ้าง เพราะทุกวันนี้ไม่ปลอดภัยแก่ทรัพย์สินเลย โดยเฉพาะรถที่หายกันได้อย่างง่ายดายเหลือเกิน

เธอสั่งเครื่องดื่มเพื่อฆ่าเวลา เพราะยังไม่หิวอะไรเลยในยามที่จิตใจกำลังค่อนข้างกระวนกระวายอย่างนี้

เธอก็มดูนาฬิกาเรือนหฺรที่ข้อมือ เลยเวลาทีนัดกับวราพงษ์มาแล้วเกือบค่อนข้างโม่ง เขาไปไหนนะ หรือวารถอาจจะติด ทำให้เสียเวลาไปได้อย่างนี้ โดยเฉพาะวันที่เธอมีเรื่องสำคัญจะปรึกษาเขาให้

เด็ดขาดลงไปเช่นนี้

ถอนใจยาว ๆ อย่างสឹมตัว มองฝ่ากระจกหน้าร้านออกไปแล้ว
นิ้วหน้า ไม่มีวีแววเลยว่าารางษ์จะมาในเวลาไหน

ทว่าแวตาคมดุดจเหี่ยวของใครคนหนึ่งที่อยู่จับจ้องอยู่ที่
เธอมานานนั้น ทำให้บุปผชาติเหลียวขวับไปมองตรง ๆ ในทันทีทันใด

ฝ่ายที่ลอบมองอยู่ที่หน้ายิ้ม ๆ ดวงตาคม ๆ นั้นมองสู่สายตา
ของเธอเหมือนจะทำทนายในที่ เขานั่งคนเดียว จิบเครื่องดื่มช้า ๆ อีกมือ
หนึ่งที่ปลายนิ้วชี้และนิ้วกลางคืบบุหรืสูบลับกันไปกับจิบเครื่องดื่ม

บุปผชาติเมินหน้าเม้มปากนิด ๆ สีหน้าเริ่มตึงขึ้นทุกขณะ เมื่อ
ฝ่ายนั้นเริ่มมองตรง ๆ อยู่เฉพะใบหน้าของเธออย่างไม่มีมารยาทของ
ผู้ดี

เธอขีดหน้าล้าคอต้งตรงขึ้นอย่างจใจ หน้าตาออกรุงรังด้วย
หนดครานนั้นแลดูน่ากลัวและออกน่าเกลียดมากกว่าจะน่ามอง ทำไม
นะผู้ชายถึงชอบไว้หนดไว้เครา ดูไม่ได้สักนิด เธอณีกวิจารณ์อยู่ในใจ
อย่างหงุดหงิด

ถ้าคนรักของเธอไว้หนด บุปผชาติตั้งใจไว้ว่าจะขอร้องเขา
ไม่ให้ไว้ หากว่าเขาไม่ตามใจเธอ บุปผชาติก็ไม่แนใจเหมือนกันว่าจะ
ทนเห็นหน้าตาที่มากไปด้วยหนดครารุงรังตลอดหรือไม่...

บุปผชาติก้มมองนาฬิกาอีกครั้ง เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงครึ่ง
ตามที่นัดกันไว้กับบวรารางษ์ผู้ชายที่เธอรัก ทว่าก็ยังไม่มีวีแววว่าเขาจะ
มาตามที่นัดกันไว้แต่อย่างไร หญิงสาวเริ่มหงุดหงิดขึ้นอย่างบอกไม่ถูก
เมื่อนึกถึงคนรักที่กำลังมีเรื่องสำคัญจะปรึกษาด้วย...

เมื่อเธอพยักหน้าให้เด็กประจำโต๊ะมาคิดเงิน ฝ่ายนั้นก็ตรง
เข้ามาบอกว่า

“คุณผู้ชายโต๊ะนั้นจ่ายให้แล้วครับพี่”

บุปผชาติเหลียวไปมองเขาด้วยแวตาลูกวาวขึ้นด้วยโทสะ

เปิดกระเป๋าถือ กัดริมฝีปากอยู่อึดใจ ก่อนจะล้วงธนบัตรใบละร้อยออกมา แล้วก้าวตรงไปยังโต๊ะของเขาผู้นั้นด้วยกิริยามั่นคง ดวงตาเฉียบๆ ของเธอมองเห็นเขาอย่างดู กระด้าง

เธอวางเงินลงบนโต๊ะเขา แล้วก้าวฉับๆ ออกไปจากร้านในทันที สายฝนยังพริ้วไม่ขาด ทว่าก็เบาบางลงมากแล้ว ร่มก็ไม่มี เหลือวซ้ายแลขวาอยู่อึดใจ ก่อนจะก้าวออกไปทางฟุตบอลบาส ร้างสูงหนา ที่ก้าวเข้ามาใกล้ๆ นั้นขวางทางไว้พร้อมกับบอกว่า

“หนังสือพิมพ์นี่พอจะกันฝนได้นิดหน่อย กว่าจะถึงรถ”

บุปผชาติชะงัก เม้มปากแน่น ดวงตาคูคมนี้จ้องหน้าเขา อย่างเอาเรื่อง

“ขอบคุณ แต่ฉันไม่มีพระหрокฝนแค่นี้”

เธอก้าวเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงรถหญิงสาวก็ความ กุญแจจากกระเป๋าถืออย่างชุ่นใจ นึกตำหนิตัวเองว่า น่าจะเตรียม กุญแจรถไว้ตั้งแต่อยู่ในร้านก็ดีหрок การค้นหากุญแจในกระเป๋าถือก็ ไล่จะค้นได้ง่ายๆ นัก เพราะความที่ไม่ใช่คนเจ้าระเบียบในเรื่องของใช้ ประจำตัวเท่าใดนักของเธอเอง ไม่ทราบว่าจะชุกกุญแจรถไว้ในชอก โตของกระเป๋า...

ความอยู่นานไม่ไหวอย่างหนักจึงพบ ทว่าเงาดำๆ ที่บุบเข้ามา ใกล้ๆ นั้นทำให้เธอเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็วออกเกรี้ยวกราด นี่เขาเห็น เธอเป็นผู้หญิงประเภทใดกันนะ จึงได้ทำท่าทางจะหาทางกระชับ ไมตรีกับเธอจนอย่างนี้ บุปผชาติถือว่าเป็นการดูหมิ่นเธอนัก เพราะเธอ ไม่ใช่ผู้หญิงข้างถนนที่ใครๆ พอใจจะรู้จักมักจี่ได้ง่ายๆ

ทว่าไม่ใช่ผู้ชายที่หน้ากรงูรั้ง ตามคมดูเฉี้ยวคนนั้น

“กระเป๋ามีอะไรมั่งสะพี่สาว...”

เป็นวัยรุ่นหน้าตาทำทางดีคนหนึ่ง บุปผชาติขมวดคิ้ว ขณะที่ จ้องหน้าวัยรุ่นที่มายืนอยู่เกือบชิดเธอคนนั้นอย่างไม่สู้เข้าใจนักว่าเขา

ถามเพื่ออะไร

“มีอะไรมังซะ”

ฝ่ายนั้นถามรุกเร็ว ชยับเข้าไปจนชิดเธอ บุปผชาติชยับไม่ออก เพราะเธอยืนอยู่ชิดรถ

“จะทำไม”

หน้าของเธอคงตื่นตระหนกขึ้น

“ขอเถอะพี่สาว ผมโซแย่ อดขำมาหลายมื่อแล้ว ขอดี ๆ ผมไม่ทำอะไรหรอก พี่สาวคงมีอะไร ๆ ให้ผมใช้ไหมล่ะ”

ฝ่ายนั้นพยายามทำเสียงสุภาพไว้อย่างดี

บุปผชาติหน้าเฝือดขาว เหลียวซ้ายแลขวาอย่างตระหนกสุดขีด

“จะเอาอะไรก็เอาไปเถอะ เลือกเอา”

บุปผชาติบอกเสียงสั้นพรวดอย่างหวาดหวั่น เพราะเมื่อเธอทำท่าลังเลที่จะส่งกระเป๋าถือประจำตัวให้ ฝ่ายนั้นก็ค่อย ๆ คืบคืบออกมาช้า ๆ เวลาไม่มีให้เธออีกแล้ว หญิงสาวจึงยื่นกระเป๋าใบนั้นให้มันโดยดี

“ขอบคุณมากพี่สาว...ใจดีจริง ขอให้พี่สาวโชคดี ผมคนจน อดโซ พี่สาวไม่จนหรอก ผมทราบ”

ฝ่ายนั้นบอกเป็นเสียงกระซิบกับริมหูของเธอ เหมือนคนที่คุ้นเคยสนิทสนมกันนักหนา ในขณะที่บุปผชาติเองรู้สึกว้าวใจไม่ทั่วท้องเลย...

ฝ่ายนั้นวิ่งผละจากไปอย่างรวดเร็ว เธอยืนนิ่งตะลึงตัวแข็ง มองตามเด็กหนุ่มวัยรุ่นคนนั้นไปอย่างทำอะไรไม่ถูก...หากก็เบิกตากว้าง เมื่อวัยรุ่นที่ปล้นกลางวันแสด ๆ อย่างใจเย็นนั้นดูจะสะดุดกับอะไรอย่างหนึ่ง ส่วนบนของร่างกายถลาลงก่อน ในชั่วพริบตาเดียวกระเป๋าใบนั้นก็ถูกริบชาก หากก็ดูจะมีการต่อสู้เกิดขึ้นในพริบตานั่นเอง...

บุปผชาติใจมาเป็นกอง เมื่อแลเห็นว่าหน้าตาของคนมีหมวด
เครานั้นเป็นหน้าของฝ่ายตรงข้ามกับเจ้าคนที่ขอกระเป๋าถือของเธอไป
อย่างตื้อ ๆ

เพียงไม่นานฝ่ายที่เธอเอาใจช่วยก็เงยหน้าขึ้น แต่เลือดแดง
ฉานตรงแขนข้างซ้าย...หญิงสาววิ่งตรงเข้าไปหาเขาในทันที

ในขณะที่ตำรวจและไทยมุงเริ่มขยายวงกว้างล้อมรอบร่างของ
พลเมืองดีหน้าตาเหมือนผู้ร้ายนั้นแน่นเข้าไปทุกขณะ

“ขอบคุณค่ะ”

บุปผชาติรีบกระเป่าถือที่เขารับยื่นส่งให้เธออย่างออกตื่นตื่น

“ผมจะต้องไปหาหมอ” เขาพิมพ์เสียงต่ำ ๆ

“ฉันจะพาคุณไปค่ะ เชิญนั่งรอรถเลยนะคะ คุณตำรวจคะ จะ
พาคุณเจ็บไปหาหมอก่อนนะคะ จับคนร้ายไว้แล้วกันค่ะ”

บุปผชาติบอกตำรวจเสียงหนัก ๆ ก่อนจะแหวกฝูงชนออกไป
ยังรถของเธออย่างรวดเร็ว

เขาเดินตามไปอย่างเร่งร้อน คงเป็นเพราะต้องการจะออก
จากฝูงไทยมุงให้เร็วที่สุดด้วย

“เชิญขึ้นรถเลยค่ะ”

เธอรีบเปิดประตูรถให้เขาอย่างรวดเร็ว มือไม่ยังสั่นเพราะ
ความตื่นเต้นตระหนกตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองสด ๆ
ร้อน ๆ อยู่ด้วย

“เจ็บไหมคะ”

บุปผชาติถามเขาเสียงแสดงความอ่อนโยนและมองหน้าเขา
อย่างห่วงใย เขามีสีหน้าเคร่งเครียด ดวงตาทอดมองไปเบื้องหน้าอย่าง
ไร้จุดหมาย

“นิดหน่อยครับ”

ชายหนุ่มบอกแล้วระบายลมหายใจยาว ๆ รถเริ่มติดไฟแดง

ตรงทางแยก

“ฉันลืมนำพวงมาลัยให้คุณไปรดน้ำศพ ทนไหวไหมคะ”

บุปผชาติเริ่มหงุดหงิดกับไฟแดงขึ้นอย่างหนัก

“ไม่เป็นไรครับ มีผ้าบังไหม ผมจะเอาห้ามเลือด” เขาบอก

เสียงสุภาพปกติ

“ไม่น่าเลยที่คุณจะมาเคราะห์ร้ายเพราะฉัน”

เธอพิมพ์พาลงเปิดลิ้นชักหน้ารถ พบผ้าขนหนูสีขาวผืนหนึ่ง
เขาเอื้อมมือคว้ามันออกมาพันตรงบาดแผลที่ข้อมืออย่างรวดเร็ว
บุปผชาติมองตามอย่างสนใจและหวังใย

เธอออกรถเมื่อรถคันหน้าเริ่มขยับได้บ้างแล้ว

“ต้องไปโรงพยาบาลไหมคะ” เธอมองหน้าเขาเต็มตา พาลง

ชะลอลงๆ หน้าร้านแพทย์ริมถนน

“เข้าไปในคลินิกก็ได้ครับ” ฝ่ายนั้นตอบสั้นๆ

บุปผชาติจอดรถทันที

“คุณลงไปก่อนเลยนะคะ ฉันหาที่จอดรถก่อน ตรงนี้จอด
ไม่ได้”

เขาเดินลงไปอย่างรวดเร็ว บุปผชาติวนเวียนมองหาที่จอดรถ
จนสำเร็จ ก่อนจะเดินตามเขาเข้าไปในร้านของแพทย์ด้วยความหวังใย
ในตัวของพลเมืองดีที่เธอนึกเขม่นเช่นเขี้ยวเขาเมื่อแรกที่ได้มองสบตา
กัน...

นึกเสียใจขึ้นตจิดๆ ที่ตัวเองเกรี้ยวกราดกับเขามาเพียงไม่ถึง
อึดใจ ทว่าทำที่สุดเธอก็ได้รับการสงเคราะห์จากเขาไม่ให้อุญเสีย
ทรัพย์สินส่วนตัวที่มีค่าเรือนแสนซึ่งมักพกติดตัวอยู่เสมอ...

“มาหาหมอหรือคะ”

เด็กสาวท่าทางเรียบร้อยที่อยู่ในร้านเข้ามาถามเมื่อบุปผชาติ
เดินเข้าไปในร้าน

“มีคนเจ็บเข้ามาใหม่หนู” เธอเอ่ยถามแทนคำตอบ

“คนเจ็บใครกันคะ” เธอผู้นั้นถามอย่างไม่เข้าใจกับวาจาของเธอ

เธอ

“คนเจ็บที่ถูกรถแท็กซี่ชนไปละ” บุพชาติบอกรายละเอียดเพิ่มเติมให้เข้าใจมากขึ้น

“อยู่ข้างในกับคุณหมอแล้วคะ มาด้วยกันหรือคะ” ฝ่ายนั้นเอ่ยถามอย่างสุภาพและเอาใจใส่

“หมอบอกยังงัยบ้างหนู หนักไหม” เธอถามพลางชะเง้อมองเข้าไปข้างในอย่างกระวนกระวายใจ

“ไม่มีอะไรมากหรอกคะ ถ้าหากหนักคุณหมอก็คงให้ไปโรงพยาบาลแล้วคะ” เธอผู้นั้นบอกยิ้มๆ หน้าตาดูจะรับแขกด้วยดี

“งั้นก็โล่งอกได้สินะ”

บุพชาติถอนใจยาวๆ ก่อนจะเหลียวมองหาที่นั่ง เมื่อพบเก้าอี้รับแขกอยู่ใกล้ๆ เธอก็ถอยกลับไปนั่งอย่างใจคอเยือกเย็นลง

“ไปโดนอะไรมาคะ” เด็กสาวผู้นั้นถามอย่างคนช่างเจรจา

“ผู้ร้ายแทงเอาจ๊ะ” บุพชาติตอบตามความเป็นจริง

“ตายจริง โดนยังงัยกันคะ” เธออุทานเสียงสูงอย่างตกใจ

“เขาก็จี้พี่ พอดีผู้ชายคนนั้นมาช่วยไว้ได้ แต่ก็ต้องต่อสู้กัน”

บุพชาติเล่าอย่างใจดีขึ้นมา

“แล้วไตของคืนไหมคะ” เธอผู้นั้นซักอย่างตื่นเต้นขึ้นทุกขณะ

“ได้ คนร้ายก็ถูกตำรวจจับได้แล้วด้วย” บุพชาติเล่าอย่างอารมณ์ดีขึ้นมา

“แยะนะคะ ทุกวันนี้ไม่ว่าใครก็หาความปลอดภัยให้ตัวเองไม่ได้เลย” เธอผู้นั้นพึมพำ

“หนักจริง ๆ ใคร ๆ ก็หาความปลอดภัยไม่ค่อยได้ ขนาดบ้านนายตำรวจใหญ่ ๆ ยังโดนหนักเลยนี่นา คนร้ายสมัยนี้นะ ไม่กลัว

กฎหมายเลย ขอให้ได้เป็นพ่อ พี่ไม่คิดหรอกว่าเขาจะปล้นจะจี้ เขาเข้ามาถามดี ๆ ว่าในกระเป๋ามีอะไรบ้าง พี่ยื่นงเขาก็ขอย่างสุภาพ แต่เราก็ก้าวแทบขาดใจ” บุปชาติเล่ายิ้ม ๆ ในขณะที่คนรับฟังยื่นอ้าปากฟังอย่างตื่นเต็น...

2

“บ้านคุณอยู่แถวไหนคะ”

บุปผชาติเอ่ยถามเมื่อพลเมืองดีคนนั้นได้รับการรักษาแขนข้างที่ถูกแทงเรียบร้อยแล้วจากนายแพทย์เจ้าของคลินิก

เขาเดินออกมาเงียบ ๆ มีผ้าพันแผลพันอยู่รอบบริเวณที่ได้รับบาดเจ็บ

“ฉันจ่ายให้ค่ะ คุณอย่าจ่ายเองเลย”

บุปผชาติรีบเดินปราดไปขวางเขาไว้เมื่อเขาสว่างกระเป๋าและดึงธนบัตรใบละร้อยใบหนึ่งออกมา

“ไม่เป็นไรค่ะ ผมจ่ายเองก็ได้”

เขาบอกโดยไม่ฟังเสียงเธอ เมื่อแพทย์เขียนบิลส่งให้ เขาก็รับมาเงียบ ๆ แล้วดึงธนบัตรใบละร้อยอีกใบหนึ่งออกมาซ้ำ ๆ

“บ้านคุณอยู่แถวไหนคะ”

บุปผชาติเดินตามเขาออกไปทางหน้าร้านและถามซ้ำใน
ประโยคเดิม

“ผมว่าเราต้องไปที่โรงพักกันหน่อยดีไหมล่ะ”

เขาวางไปอีกเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับที่เธอถามแต่ประการใด

“ต้องไปหรือคะ” บุปผชาติถามอย่างไม่แน่ใจ

“เราเป็นเจ้าทุกข์นี่ล่ะ ตำรวจจับคนร้ายได้แล้ว เราก็ต้องไปดู
ตัว เราจะเอาเรื่องใหม่ล่ะล่ะ” เขากล่าวเหมือนจะอธิบายรายละเอียด

“ฉันไม่อยากจะเอาเรื่องเขาเลยล่ะ”

บุปผชาตินึกถึงวาจาของเจ้าคนร้ายแล้วก็ใจอ่อนขึ้นอย่างหนัก

“ทำไมล่ะ” เขาเดินไปทางฟุตบอล

“เขาก็อดอยากแยะ แล้วจะให้พบเคราะห์กรรมในคุกตาราง
มันจะดีหรือคะ” เธอถามเขา แวดตาและสีหน้าแสดงอาการครุ่นคิดที่
ค่อนข้างหนัก

“มันเป็นคนร้าย จี้ปล้นผิดกฎหมาย”

เขาอดยิ้มไม่ได้กับวาจาของเธอ บุปผชาติมองสบตากับเขา
นึ่วหน้านิดหนึ่ง

“ที่เขาเป็นคนร้ายเพราะเหตุการณ์บังคับนี่คะ เขาว่าไม่มีจะ
กิน” บุปผชาติยังแย้งเขา

“อาจจะจริงอย่างที่พูดก็ได้ หรืออาจจะไม่จริงก็ได้ ผมไม่ชอบ
ผู้ร้ายโดยสันดาน เพราะมันเป็นพิษเป็นภัยแก่สังคม” เขาว่า ขณะที่
ก้าวขึ้นไปนั่งบนรถของเธอช้า ๆ

บุปผชาติเดินอ้อมไปนั่งประจำที่คนขับ

“แล้วถ้าเขาต้องเป็นผู้ร้ายเพราะความจำเป็นล่ะคะ” บุปผชาติ
ถามเหมือนอยากหยั่งจิตใจของเขาในขณะที่สตาร์ตนำรถออกอย่าง
นุ่มนวล

“ก็น่าสงสาร แต่เขาก็ไม่น่าจะกระทำในเรื่องผิดกฎหมาย

คนเราถ้าขยันขันแข็ง ในเมืองไทยเรานี้ ผมว่าไม่อดอยากหรือท้อหน้าตา
ท่าทางก็ดี ปล่อยให้ตัวเองอดไม่น่าจะเป็นไปได้ ผมว่ามันคงจะเป็น
พวกภัยสังคมเสียมากกว่า ผมไม่ชอบพวกนี้ อยากรจะปราบให้เรียบ
ด้วยซ้ำ” เขาตอบปนหัวเราะในลำคอเสียงลึกลับต่ำ

“คุณเป็นตำรวจหรือคะ” บุปผชาติมองหน้าเขาเหมือนสังเกต
อยู่นานก่อนจะเอ่ยถาม

เขายิ้มแทนคำตอบ ยิ้มของเขานั้นทำให้ใบหน้าน่าดูขึ้นมาก
ทีเดียว

“คุณเป็นตำรวจอยู่ที่ไหนคะ” เธอซัก

“ไม่หรอก ผมไม่ได้เป็นตำรวจ” เขาสู่นหน้ากัับวาจาของเธอ
บุปผชาติขยับรถไปเสียบๆ เขาวางธนบัตรใบละร้อยลงข้างกาย

เธอ

“ผมคืนให้คุณ” เขาว่าเบาๆ

“เงินอะไรกันคะ” บุปผชาติถามอย่างงงๆ

“ก็ที่คุณจ่ายผมในร้านอาหารไงล่ะ” เขาบอก

บุปผชาตินิ่ง ทำท่าจะหลุดปากว่าอะไรแก่เขาไป หากก็ดูจะ
ชะงักกลักรู้สึกกลัวจนเข้าไว้ได้

“ทำไมคุณต้องจ่ายให้ฉัน”

นิ่งไปนานเป็นครู่ บุปผชาติก็เอ่ยถามขึ้น เพราะได้คิดว่า
อย่างน้อยเขาก็เสี่ยงชีวิตช่วยเธอไว้

“ผมนั่งมองคุณนานแล้วนี่ล่ะ” เขาตอบปนหัวเราะ แหวดตาที่
มองหน้าบุปผชาติกระด้างจัดขึ้นทั้งที่หัวเราะอยู่

“มองทำไมคะ” บุปผชาติถามยิ้มๆ ในหน้า

“อ้าว...ผู้ชายหนุ่มๆ นะมองผู้หญิงสาวๆ เพื่ออะไรล่ะอะ”

เขาว่าเหมือนนิกสนุกที่จะต่อปากคำกับเธอ

“ฉันไม่ชอบเลย” เสียงของบุปผชาติห้วนลง

“ดีแล้วล่ะ ผู้หญิงควรจะมีความรู้สึกอย่างนั้นถ้าถูกผู้ชายมอง หากว่าคุณชอบล่ะก็จะกลายเป็นพิลึกผู้หญิงจริงไหมล่ะ”

เขาหัวเราะเบาๆ เหมือนขบขันวาทาของตัวเอง

บุปผชาติเม้มปาก ดวงตาทอดมองตรงไปทางถนนที่แออัดด้วยรถหลายชนิด เหมือนจะไม่ชอบใจกับวาทาของเขา

“ผมชอบที่คุณว่าไม่ชอบที่ถูกมองนะล่ะ” เขาว่าเหมือนอยากจะพูดให้มาก ๆ กว่านี้

“ฉันไม่ชอบจริงๆ นะ ใครมาทำเจ้าชู้ด้วยนะ น่าเกลียดจะตายไป” บุปผชาติเน้นเสียงเหมือนฉุน ๆ ขึ้นกับวาทาของเขา

“ถ้าคุณไม่ชอบให้ผู้ชายเจ้าชู้ด้วย คุณจะมีคู่อริได้ยังไงล่ะ” เขาว่าอย่างอารมณ์ดี

“ไม่ทราบ” บุปผชาติเน้นเสียงหนัก ๆ อย่างไม่พอใจกับวาทาของเขา

“คุณคงไม่มีคู่อริกรรมัง” เขาถามเหมือนหยิ่งเสียง

“มีแล้ว ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ามันเริ่มต้นยังไง” เธอยิ้มออกนิตหนึ่ง ดวงตาอ่อนแสงลง

“มีแล้วจริงหรือล่ะ” เขาว่าเหมือนผิดหวังลึก ๆ

“ฉันมารอคู่อริของฉัน เขาผิดนัด” บุปผชาติว่าหัววัน ๆ

วาทาของเธอนั้นทำให้เขาจับตามองเธออย่างจริงจัง

“คุณเป็นผู้หญิงที่ซื่อตรง มันคงดีนะล่ะ” เขาว่าเหมือนจะเอ่ยชมอย่างแท้จริง

“หรือคะ” บุปผชาติยิ้มชนิด ๆ ขณะเอ่ยปากย้อนถาม

“ผู้หญิงบางคนไม่ค่อยเปิดเผยเรื่องอย่างนี้ง่าย ๆ โดยเฉพาะเมื่อทราบว่ามีผู้ชายคนใหม่ให้ความสนใจอย่างนี้” เขาออกปากชมเขยยิ้ม

บุปผชาติมองอย่างหมิ่น ๆ ตรง ๆ เมื่อรถติดไฟแดงตรง

ทางแยก

สารรูปมอมแมมอย่างเขาน่ะหรือที่มาสั้นใจคนอย่างเธอ นำหัวเราจะตายไป

“ฉันไม่ชอบที่จะวุ่นวายมากเรื่อง ไม่ชอบจริงๆ นะคะ” เธอว่าเสียงเต็ดขาดนั้ก เหมือนจะตัดทางของเขาให้หมดสิ้นลงไป

“คนรักของคุณคงเป็นคนดี” เขาพิมพ์

“ไม่ทราบ” บุปผชาติขมวดคิ้วอย่างไม่แน่ใจ

“อ้าว...ทำไมรักล่ะสะ ถ้าไม่ทราบนะ เพราะผู้หญิงเขาว่า มักจะเลือกผู้ชายดีๆ ไว้เสมอ” เขายิ้มถามเสียงเข้มหนัก

“ไม่ทราบ” บุปผชาติย่นย่นซ้ำ และดูเหมือนว่าเธอเองก็จะไม่แน่ใจจริงๆ ตั้งวาทะที่กล่าวออกมา

“ทำไมคุณรักคนรักล่ะสะ” เขาเสียบเคียงเรื่อย ๆ

สีหน้ายังคงยิ้มละไม เหมือนอารมณ์ดีอย่างยิ่งอยู่เสมอ

“ไม่ทราบอีกเหมือนกันคะ” บุปผชาติหัวเราะเสียงต่ำ มือหมุนพวงมาลัยเล่นอย่างออกใจลอย

“งั้นขอโทษนะสะ อยากรทราบว่าคนรักของคุณฐานะดีไหม” เขาถามเหมือนสนใจเต็มที่

“ก็ไม่ดีอะไรมาก เขาจะต้อยกว่าฉันด้วยซ้ำ” บุปผชาติบอกเรียบ ๆ

“แล้วทางท่านผู้ใหญ่ล่ะสะ ชอบเขาไหม” เขาถามต่อ บุปผชาติมองหน้าเขาแล้วขมวดคิ้ว เหมือนไม่พอใจขึ้นกับคำถามออกซอกแซกสอดรู้มากขึ้นของชายหนุ่ม

“มันอยู่ที่ความพอใจของฉันคะ” เธอบอกห้วน ๆ

“งั้นก็แสดงว่าท่านผู้ใหญ่ทางคุณไม่ชอบคนรักของคุณ” เขา

สรุป

บุปผชาตินิ่งแทนคำตอบ เหมือนจะเป็นกิริยาอมรับอยู่ในที่

ของเธอ

เงียบกันไปนาน เขาก็เอ่ยถามขึ้นอีก “คุณคงจะแต่งงานเร็ว ๆ นี้กระมังล่ะ”

บุปผชาติมองหน้าเขานิ่งนานด้วยประกายตาตุ ๆ ก่อนจะเอ่ยถามออกมาเสียงเฉียบ ๆ คาคัดคั่นในที่

“คุณเป็นใคร...”

เขายิ้มอย่างใจเย็น

“ผมก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่คุณสนใจคุณมาก ขอโทษนะล่ะ ถ้าจะล่วงเกินคุณมากไป แต่ผมก็พูดออกมาด้วยใจจริงที่สุด” เขาตอบอย่างสุภาพ

“ถ้าฉันหมดเรื่องที่โรงพัก คุณก็เลิกสนใจฉันได้แล้ว” เธอเน้นเสียงหนักจริงจัง

“ห้ามขาดหรือล่ะ” เขาว่าสีหน้าเซียวลง

“เด็ดขาดค่ะ เพราะฉันกำลังจะแต่งงานอยู่แล้ว” เธอกล่าวอย่างจริงจัง

“เร็วจังล่ะ” เขาว่าเหมือนผิดหวังอย่างหนัก หน้าเซียวลงไปมากขึ้น

“ฉันรักกันมานานแล้วนี่คะ” เธอกล่าวยิ้ม ๆ สีหน้าและแววตาอ่อนละมุนลง ดวงตาทอดมองไปเบื้องหน้าอย่างระมัดระวังในทีขณะที่ขับรถไปช้า ๆ

“ทางท่านผู้ใหญ่จะยอมหรือล่ะ” เขาถามเหมือนจะหาทาง

“คุณทราบได้ยังไงว่าผู้ใหญ่จะยอมหรือไม่” บุปผชาติถามอย่างหงุดหงิด

“ก็คุณบอกว่าทำทางผู้ใหญ่ของคุณไม่ชอบคนรักของคุณไงล่ะ” เขาตอบแววตาเคร่งลง

“ฉันไม่เคยพูด แต่...ฉันบอกแล้วว่ามันอยู่ที่ความพอใจของ

ฉัน คนเรารักกันใครจะห้ามได้...”

เธอเห็นเสียงบอกเขานัก ๆ ดวงตาเปล่งประกายจัดอย่าง
คนที่มีความมั่นใจว่า เรื่องที่เธอพูดอยู่นั้นเธอยอมจะทำให้เด็ดขาด
ลงไปได้แท้จริง

“ไปโดนอะไรมาคะพี่ทศ”

เจ้าของเสียงถามอย่างแปลกใจสงสัยนั้นเดินใกล้ผู้ที่ถูกถามเข้ามาอย่างรวดเร็ว ร่างโปร่งบางที่ตรงท้องค่อนข้างขยายใหญ่กว่าปกตินั้นเข้ามาชะโงกมองจนใกล้แขนของทศที่มีผ้าพันแผลอยู่อย่างเรียบร้อย

“ผู้ร้าย” ชายหนุ่มตอบสั้น ๆ ก่อนจะทรุดนั่งตรงระเบียงตึกชั้นล่างที่เป็นระเบียงลอยอยู่เหนือกระถางต้นไม้ดอกหลากสีที่บานสะพรั่ง และถอนใจยาว ๆ เหมือนหนักหน่วงอะไรบางอย่างอยู่ในอก

“ผู้ร้ายที่ไหนกันคะ”

ฝ่ายถามเหมือนจะตระหนกในที และมองเขาอย่างต้องการคำอธิบายให้ละเอียดชัดเจนกว่าเดิม

“ก็ในเมืองกรุง เดินไปตรอกซอกไหน ถนนสายไหน ๆ ก็มีแต่

ผู้ร้ายนี่นาอ้อ” ทศหัวเราะเสียงต่ำลึกลับ

“แล้วทำไมมาสู้กับพี่ทศได้ล่ะคะ”

อ้อหรือวิธนี่ ผู้เป็นน้องสาวถามอย่างให้ความสงสัยมากยิ่งขึ้น

“พี่ไปสังเกตการณ์ เรื่องวราพงษ์ที่เขานัดไว้กับคุณบุปผชาติ

...ไปพบกับคนร้ายเข้าโดยบังเอิญ”

ชายหนุ่มเล่า วาจาของเขาดูจะทำให้สีหน้าของผู้เป็นน้องสาวคนเดียวเขียวซีดลง ริมฝีปากสั้นน้อย ๆ เหมือนกำลังบังเกิดความรู้สึก สั่นสะเทือนอยู่ภายในใจขึ้นอย่างรุนแรง

“แล้วคนร้ายมันจี้พี่ทศหรือคะ”

“เปล่า มันจี้คุณบุปผชาติ” พี่ชายตอบสั้น ๆ

“พี่ทศไปช่วยมันทำไมคะ ผู้หญิงไม่มียางอายคนนั้นนะ”

เสียงของวิธนี่เหมือนจะเกรี้ยวกราดรุนแรงขึ้น เพราะอารมณ์ของเธอราวพลุ่งพล่านด้วยความโกรธแค้นขึ้นอย่างหนัก เมื่อพี่ชายบอกรายละเอียด และเรื่องนั้นเกี่ยวพันถึงสตรีที่กำลังพันพัวกับสามีของเธอ วิธนี่เป็นคนเจ้าอารมณ์ และเป็นโรคหัวใจด้วย

ทศผู้เป็นพี่ชายเมื่อได้รับทราบเรื่องราวของน้องสาวกับสามีแล้วก็นั่งดูตายไม่ได้ เพราะเขาขอรักและห่วงใยน้องสาวคนเดียวนี้หนักหนา วิธนี่รักและหวงวราพงษ์ผู้เป็นสามีของเธอมาก ตามวิสัยสตรีทั่วไปที่จะพึงหวงหึงสามี เมื่อทราบว่าเขาจะนอกใจไปพัวพันกับสตรีอื่น นอกเหนือจากภรรยาของเขา

“พี่ก็ทำตามหน้าที่พลเมืองดี” พี่ชายบอกเบา ๆ

“อี...พี่ทศจะตายไม่รู้ตัวนะคะ เพราะพลเมืองดีนี่ถูกผู้ร้ายมันเอาเรื่องหนัก ตามที่เคยเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ พี่ทศเป็นอะไรไปเพราะนั่งบุปผชาติ อ้อคงทนไม่ได้ ยังไง ๆ ก็ให้พี่พงษ์คนเดียวก็พอที่จะยอมตายเพื่อนั่งคนนั้น”

วิธนี่ดูจะระงับอารมณ์รุนแรงเกี่ยวกับความพยาบาทโกรธ

แค้นในตัวของบุปผชาติไว้ไม่ได้ง่าย ๆ เลย

“อ้อ พี่ขอร้องอ้อแล้วนะว่าอย่าใจร้อนวู่วาม” พี่ชายกล่าวอย่างใจเย็น

“อ้อทนไม่ได้ อ้อเกลียดนั่งนั่น เกลียดที่สุด มันเป็นมารหัวใจของอ้อ ถ้าไม่มีมัน อ้อก็คงไม่มีเรื่องทุกข้ออยู่ในทุกวันนี้” วิธีนี้แค้นเสียงออกมาสั้นพรวด ลมหายใจหอบแรงขึ้น เพราะยากระบังความโกรธให้อยู่ภายในใจไว้ได้

“พี่บอกแล้วว่าอ้อต้องอดทน ผู้ชายก็มีบางครั้งที่วูบ ๆ วาบ ๆ ไปบ้าง ถ้าอ้อใจเย็น วราพงษ์ก็คงไม่ไปไหน” ทศพยายามปลุกปลอบใจเสียงอ่อนโยน

“อ้อเจ็บปวดเหลือเกินค่ะพี่ทศ เจ็บแน่นอยู่ในอก ถ้าอ้อตาย ๆ ไปได้ตอนนี้มันก็คงดีหรอก อ้อจะได้ไม่ต้องทนทรมานหนักอย่างนี้” น้องสาวกล่าวด้วยส้อมเสียงเหมือนคร่ำครวญเจ็บปวดนัก

“พี่บอกอ้อแล้วว่าพี่จะจัดการให้อ้อเอง อ้อกำลังจะคลอดนะ ยังไง ๆ ก็นึกถึงลูกให้มาก ๆ” ผู้เป็นพี่ชายเตือนสติ

“อ้ออยากจะหย่าขาดให้สิ้นเรื่อง พี่ทศก็ไม่ยอม”

วิธีนี้ถอนใจยาว ๆ หากกระแสเสียงที่พึมพำออกมานั้น น้ำหนักเบาลง

“อ้อรักและต้องการพงษ์มาก ในเรื่องความรักมันเป็นเรื่องที่บางครั้งก็ไม่มีนิยามคำจำกัดความใด ๆ ว่ามันเกิดยังไง ดำเนินไปยังไง และจะไปพบจุดจบที่ดีหรือร้ายยังไง อ้อรักพงษ์ หากอ้อจะหย่ากับเขา อ้อคิดหรือว่าอ้อจะทนเจ็บได้ อ้อเจ็บอยู่ และยังมีเขาเอาใจใส่อ้ออยู่ มันไม่ดีกว่าที่เขาจะพรวดไปจากอ้ออย่างเด็ดขาดหรือจะ” ทศกล่าวเสียงอ่อน ๆ เหมือนจะปลุกปลอบใจให้ได้คิด

“อ้ออยากสิ้นเรื่องสิ้นราวกันไป” น้ำหนักเสียงของน้องสาวแผ่วเบาลงมาก

“ถ้าอ้อไม่มีลูกพี่จะไม่ว่า อ้ออยากจะให้ลูกขาดพ่อหรือยังไง
ผู้ชาย เชื่อพี่เถอะว่ายังไง ถ้าไม่ใช่คนใจหินจริง ๆ เขาก็ยอมนึกถึงลูก
เลือดเนื้อเชื้อไขของเขามากกว่าเรื่องอื่น ๆ แล้ววันนั้นความอดทนของ
อ้อก็จะมีผลดี” ทศกล่าวอย่างใจเย็นตามอุปนิสัยของเขา

“พี่ทศพบอะไรไหมคะ” น้องสาวกล่าวไปอีกเรื่องหนึ่งเสีย

“วราพงษ์ไม่ได้ไป เพราะมีเรื่องไปธุระตามที่พี่ชอร้องเขา
ไงล่ะ” พี่ชายเล่าเสียงอ่อน ๆ สีหน้ายิ้มอ่อนโยน เมื่อน้องสาวมองเขา
อย่างตั้งใจ รอรับฟังวาจาของเขา

“นึ่งนั่น...มารอนานไหมคะ” วิธนี่เคঁนเสียงดู ๆ เมื่อกกล่าวถึง
สตรีที่เข้ามาพัวพันกับสามี

“กีนาน เกือบสองชั่วโมง” ทศตอบ

“สมน้ำหน้า คงผิดหวังแยะ” วิธนี่หัวเราะเสียงกระต่า ๆ

“ก็คงใช่ ดูท่าทางแล้วจะรักวราพงษ์มาก” พี่ชายบอกแล้ว
แทบจะกัดลิ้นตัวเอง เพราะดวงตาของน้องสาวดูร้ายขึ้นอย่างรุนแรง
ลมหายใจก็หอบแรงขึ้นอย่างคนที่มีการมณโฑสะขึ้นอย่างแรงกล้า

“อ้อจะฆ่ามันทั้งสองคน” วิธนี่เคঁนเสียงลอดไรฟันออกมา
อย่างเจ็บแค้นนัก

“อ้อใจเย็น ๆ นั้นมันเป็นเพียงความรู้สึกของผู้หญิงเท่านั้น
แต่วราพงษ์อาจจะไม่มีอะไรมาก เขาเป็นผู้ชาย เป็นนักร้องชื่อดัง
คนหลงนะมีมากแน่ อ้อต้องทำให้ได้บ้างสิ เขาก็คงสนุกไปเรื่อย ๆ
ตามวิสัยชายหนุ่ม ซึ่งก็เลสเรื่องเจ้าชู้กับผู้หญิงอื่นมันเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดา ไม่ใช่มีแต่วราพงษ์คนเดียวเมื่อไร ผู้ชายร้อยเกือบทั้งร้อยเจ้าชู้
ทั้งนั้น วราพงษ์เขาก็กลับบ้านเป็นปกติ ใจเย็น เอาใจใส่อ้อเหมือนเคย
นอกนั้นเขาจะไปยังไงก็ปล่อยบ้างเถอะ เพราะอ้อเป็นเมียของเขา คนที่
จะมาแย่งก็ใช่ว่าจะมีโอกาสอะไรมากนัก ทางบ้านของบุพผชาติก็ไม่ชอบ
วราพงษ์” พี่ชายพยายามปลอบใจอย่างใจเย็นต่อไป

“พี่ทศพูดกับมันใหม่คะ” วิธินีชักใช้

“พี่ก็ลองถาม ๆ ดูว่ามารอใคร” พี่ชายดูจะหลบสายตาจ้อง
เป้งของน้องสาว มองออกไปเสียทางอื่น เมื่อกล่าวประโยคนี้ออกมา

“มันยอมรับใหม่คะ” น้องสาวถามโดยเร็ว

“ก็...ยอมรับ” ทศตอบอย่างค่อนข้างอึดอัดไปบ้าง

“มันหน้าด้านแค่นี้เห็นใหม่คะ” วิธินีกล่าวเสียงสั่นพร่า
อย่างเกรี้ยวกราดขึ้นอีก

“ความจริงพี่ก็ไม่ได้บอกว่าพี่เป็นใครหรอกนะ” พี่ชายเล่า

“แล้วมันบอกยังไงว่ามันมารอใครนะคะพี่ทศ” น้องสาวชัก
เหมือนต้องการรายละเอียด

“พี่ไปนั่งมองหน้าแบบจะเจ้าชู้ใส่นะ” ทศบอก สีหน้าของเขา
เหมือนจะร้อนขึ้นนิดหนึ่ง

“ตาย...ผู้หญิงอย่างนั้นพี่ทศอย่าเอามาร่วมสกุลเรานะคะ”
วิธินีอุทานเสียงแหลมสูง

“พี่อยากจะทำให้เราพงษ์กับบุปผชาติขาดกันไปเลยอย่าง
เด็ดขาด บางทีพี่อาจจะทำอะไรลงไปสักอย่าง อ้ออย่าคิดอะไรมากเกินไป
บุปผชาติเป็นพี่สะใภ้ไม่ดีกว่าที่จะเป็นเมียน้อยของเราพงษ์จริงๆ” พี่ชาย
ถามอย่างใจเย็น หลังจากที่เหมือนจะนั่งครุ่นคิดถึงปัญหาต่าง ๆ อยู่นาน
ชั่วครู่หนึ่งแล้ว

“อ้อเกลียดมันนะคะพี่ทศ พี่ทศจะเอามันมาร่วมบ้านเรา
ยังได้ พงษ์ก็อยู่ที่นี้” น้องสาวชักวิตกกังวลไปอีกด้านหนึ่ง

“มาอยู่ใกล้ ๆ เรายิ่งดีกว่าอยู่ไกล ๆ พี่เชื่อว่าลูกของคนที่มี
ชื่อเสียงอย่างบุปผชาติคงจะไม่ทำอะไรที่มันหนักเกินไป อย่างน้อยพี่ก็
เป็น เอ้อ...สามีอยู่ทั้งคน พงษ์เองก็คงจะเกรงใจพี่มาก และเราก็ได้ดู
พฤติกรรมของคนคู่นี้ตลอดเวลา เชื่อเถอะว่าเกมนี้เราต้องชนะ อ้อก็จะ
ได้เราพงษ์กลับมาเหมือนเดิม”

ทศอธิบายอย่างออกมั่นใจกับความคิดของตัวเองอย่างมาก
“พี่ทศไม่รักแล้วจะอยู่กันยังไงตลอดล่ะคะ” น้องสาวซึกจะ
เห็นด้วยกับความคิดของพี่ชายขึ้น

“พี่ไม่สำคัญอะไรนี่ เชื่อสิว่าพี่ทำทุกอย่างก็เพื่ออ้อ พี่ห่วงอ้อ
มาก ถ้าอ้อสบายทุกด้าน พี่ก็สบายใจไปด้วย พี่มีน้องคืออ้อคนเดียว
เท่านั้นนี่จ๊ะ” พี่ชายบอกอย่างไม่สนใจกับตัวเองเท่าใดนัก

“แล้วผู้หญิงคนนั้นจะยอมแต่งงานกับพี่ทศง่าย ๆ หรือคะ”
เสียงของวิธินี้ซึกอ่อนลงมากเมื่อเอ่ยถึงบุปผชาติ

“นั่นสินะ พี่กำลังหาทางอยู่”

พี่ชายจุดบุหรี่สูบช้า ๆ ท่วงทีบ่งบอกว่ากำลังครุ่นคิดไตร่ตรอง
อยู่อย่างหนัก

“ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยนะคะพี่ทศ” น้องสาวเน้นเสียงเหมือน
จะมองไม่เห็นทางสำเร็จของพี่ชายเลย

“ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่นไม่ใช่หรือ”
ทศหัวเราะเสียงแผ่ว ๆ ในลำคอ

“พงษ์กับมันรักกันมากนะคะ มันว่าจะยอมเป็นเมียหน่อย”
วิธินี้กล่าวอย่างออกहुตหงิดใจขึ้นอีก

“พี่สงสัยว่าเริ่มแรกคุณี่รักกันยังไง” ทศเอ่ยถามหลังจากอึ้ง
ไปอึดใจหนึ่ง

“เคยอยู่บ้านใกล้กันมาคะ” น้องสาวตอบไม่เต็มเสียงนัก

“อ้อ...มิน่า” พี่ชายเหมือนจะอุทานคล้ายนี้ก็จะไรได้บางอย่าง

“ทำไมคะ” วิธินี้ถามอย่างสงสัย มองหน้าพี่ชายเขม็ง

“พี่คิดว่าคุณี่คงรักกันมาก่อนพบอ้อ” ทศพิมพ์่า

“คงใช่มั้งคะ แต่พี่พงษ์ก็ไม่พยายามจะตอบคำถามเกี่ยวกับ
นังนั่นเท่าไร เวลาอ้อซึกนะคะ เขาจะทำท่ารำคาญ อ้อมแอมไปเลย
ทีเดียว” น้องสาวบอกไม่เต็มเสียงอีกครั้ง

“เขาก็พยายามจะปิดอ้ออยู่นะ” พี่ชายยิ้มนิด ๆ ในหน้า
“ปิดสิคะ ถ้าอ้อไม่แอบพบจดหมายที่เขาติดต่อกัน อ้อก็ยังไม่
มีวันทราบอะไรเป็นอะไรหรอก...เจ็บใจนัก ผู้ชายนี้ไม่มีวันซื่อสักคน
เลย...ทรยศใจตำอำมหิต”

วิธีนี้กัดฟันกล่าวออกมาอย่างเจ็บแค้นขึ้นอีก ผู้หญิงที่กำลัง
มีเรื่องระหองระแหงในครอบครัวนั้นจะหาความสุขสงบทางจิตใจไม่ได้
เลย แทบว่าจะทุกเวลาเวลาที่ด้วยเข้าไป ทั้งเจ็บทั้งแค้นแน่นในอกเสมอ
แต่ผู้ชายก็ดูจะไม่เห็นความสำคัญเลยว่าตัวเองได้กระทำการร้ายทำลาย
น้ำใจของผู้หญิงสักแค่ไหน ในเรื่องความไม่ซื่อของตัวเอง

“เขาก็ยังเกรงใจอ้ออยู่มากนี่นา” พี่ชายกล่าวเหมือนกับจะ
ปลอบใจอีก

“ฮึ...อ้อเจ็บเหลือเกินค่ะพี่ทศ ถ้านิ่งนั้นตาย ๆ ไปเสียได้วันใด
อ้อคงมีความสุขที่สุดวันนั้น”

น้องสาวเน้นเสียงหนักอย่างอาฆาตพยาบาทรุนแรง

